1000 õpilasele; II astme kutsekoolide võrk on aga alles välja kujunemata. Seepärast on arusaadav mõne linna (näit. Tallinna) lastevanemate mure oma laste edasipääsu pärast haridusredel. Eri küsimus on, kuidas kavatsetakse teostada tarvilikku selektsiooni gümnaasiumides vastuvõtmisel, sest senises eksamite-süsteemis on ilmnenud küllaltki puudusi.

1934. a. koolireformi teise osa, nimelt kutsekoolide eelistamise alal ei toonud 1936. a. midagi oluliselt uut. Koostati küll kutsekoolide-seadus, kuid selle kehtimapanek lükkus 1937. aastasse. Mainida võiks põllutöökoolide üleviimist haridusministeeriumi alla, nii et praegu kogu koolielu juhtimine on koondatud ühte keskusse.

Järelkooli-projekt, mis aasta algupoolel oli kujunenud juba üsna konkreetseks (vastav seaduseelnõu võeti ministritevahelises komisjonis vastu), pandi tõenäoliselt pikemaks ajaks kalevi alla ja asendati noorsoo organiseerimise seadusega. Pärast pikki kaalumisi, missuguse ametkonna hoolde noorsoo organiseerimine jätta, otsustati selleks otstarbeks luua haridusministeeriumi juurde iseseisev noorsoo-osakond eesotsas HM-i noortejuhataja ja noortenõunikuga. Noortejuhatajaks nimetas riigivanem 30. okt. kol.-ltn. J. Vellerind'i ja noortenõunikuks dir J. Maisma. Omal ajal päevakorrale kerkinud noorsoo sundorganiseerimise idee näikse lõplikult kõrvale jäetud olevat, niisamuti noorsoo org-ide vägivaldne liitmine. Enamik seniseid org-e jääb edasi teotsema, noorsoo-osakond määrab ainult nende tegevuse raamid. Juurdeloomisel on noorteühingud algkooli lõpetanud noortele — nende peale peamiselt pannakse need ülesanded, mis varem olid ette nähtud järelkoolile. Noorteühingud teotseksid lähedases kontaktis algkooliga ja peamiselt õpetajate juhtimisel, kuigi soovitavaks peetakse ka teiste selleks võimeliste isikute osavõttu nende töö juhtimisest.

Eesti kroonika 1936, lk. 71